

зачто-то, единъ безумный слуга, кой-то не познавалъ что струва онъзи книжъ, изгорилъ жъ като нецотрѣбнъ. О Боже мой! каквы старанія не полсжихъ за тойзи мой братъ! и колко не пытахъ! нъ сичкы-ты ми трудове отидохъ напрасно; зачто-то, ничто вѣроятно не можяхъ да научж до днесъ за него. “

„ Само-то нѣчто, дѣто ми остана отъ него, е тази книга, кой-то ако и да не ми е далъ съ незнайны-ты свои рѣцѣ, назж жъ обаче като екжпоцѣннѣннъ въщъ за въспомннаніе. “

Той часъ Андрѣй съ сълзы на очиты, и съ растрѣперавъ гласъ, извъква: „ О Боже! твои-ты пѣтевы сж неислѣдованы! Любезнѣйшия моме, дали не сж зовешъ Елена “ ?

— „ Да, отговаря мома-та, като го глѣдаше съ недоумѣніе, мое-то имя е Елена Конарова “ .

— „ А! Еленке моя, поглѣдни-мя! дай ми ржжж съ, каза Андрѣй; това е мое-то имя, кое-то имямъ написано саморжчно: азъ съмъ братъ твой Андрѣй “ .